

LA CAIGUDA

La suor em recorria cada centímetre de la pell, era una suor freda, feia una calor espantosa de ple agost però em tremolava tot el cos. Al caure, m'havia empassat una mica de terra, i amb la llengua resseguia dent per dent amb l'esperança de que no me'n faltés ninguna. De lluny sentia la veu de la meva entrenadora, les paraules arribaven a la meva orella de forma difosa, però crec que repetia el meu nom. No sé si va ser la caiguda la que em va deixar baldada físicament, o si el meu cap amb els seus pensaments em pesava tant que no em deixava aixecar. El meu cervell era una desfilada d'imatges dels entrenaments d'aquests quatre anys, tan durs, tan sacrificats, tan cansats i alhora tan gratificants. No ho sé del cert, però crec que les imatges anaven acompanyades d'una música en clau fúnebre, i seguien corrent les imatges de tots els plors, de tots els mals moments i de les coses que havia deixat enrere per poder arribar al dia d'avui, a les olimpíades que tan havia somniat. Durant els instants d'aquella caiguda va ser com si m'esfumés, i només recordo que el temps que vaig estar al terra replantejant-me si tan esforç havia valgut la pena, tan d'esforç per acabar-ho amb una caiguda, tan de sacrifici per acabar amb sabor a terra humida, aquell temps es va fer etern, semblava que el món per un moment hagués parat de girar i m'hagués donat aquell temps que des de feia anys ja no tenia, temps per mi, temps per reflexionar sobre la meva relació amb l'esport, sempre l'esport i jo.

De cop, una ombra em va tapar els enormes rajos de sol que m'il·luminaven i al mateix temps m'encegaven, i els braços d'aquella ombra em van començar a sacsejar amb força i era tanta la força que em van agafar i em van fer el que jo encara no havia estat capaç de fer, em van aixecar d'una revolada escampant tots els pensaments que estava tenint i insonoritzant aquella marxa fúnebre per sentir crits i més crits. Tot un munt de gent m'envoltava i el meu cos es sacsejava d'una banda a l'altra. Quan el meu cos va aconseguir reprendre l'equilibri i vaig alçar el cap me'n vaig adonar de que havia acabat la cursa, de que la caiguda només va ser l'acte final i que va ser el meu cos qui va tallar la cinta de la victòria. Amb un moment tota l'adrenalina que semblava que m'havien robat els temors va tornar a aparèixer i vaig mirar tota aquella gent que m'ovacionava i va ser en aquell precís instant que em vaig tornar a enamorar de l'esport i crec, del cert, que ell es va tornar a enamorar de mi. Tornàvem a ser l'esport i jo.